

Constanța

Seri de teatru antic

A doua ediție a „Serilor” constănțene, organizată, în cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, sub egida Consiliului Culturii și Educației Socialiste, a Comitetului județean de cultură și educație socialistă, a A.T.M. și a Teatrului Dramatic din Constanța, a oferit o selecție repertorial-spectacologică variată — deși nu foarte bogată —, urmată de un colocvii, desfășurat în intervalul a două dimineți, și avind ca temă, în prima zi, „Mărturiile ale vechimii artelor pe pămîntul țării noastre” și, în a doua, „Idei contemporane, în evaluarea și reevaluarea teatrului antic”.

În ceea ce privește spectacolele, acestea au fost, în afara premierei constănțene, cu *Hecuba* de Euripide, *Muntele* de D. R. Popescu, în interpretarea Teatrului Dramatic din Brașov (regia, Eugen Mercus), *Metamorfoze* după Ovidiu, prezentat de Teatrul de păpuși din Constanța, în viziunea regizorală a lui Cristian Pepino, și *Caligula* de Albert Camus, realizat de Horea Popescu, la Naționalul bucureștean. A „lipsit de la apel” Teatrul de Stat din Turda, cu *Medeea*, de Seneca, pusă în scenă de Aureliu Manea. Întrucît, toate aceste spectacole au făcut obiectul unor cronici publicate în revistă la momentul premierei, ne vom limita să relevăm doar rezonanțele noi, proaspete, pe care le-a căpătat, în splendidul cadru natural al Cheilor Dobrogei, parcă anume destinat reprezentațiilor teatrale, *Muntele* lui D. R. Popescu.

Pe lângă montările pomenite, organizatorii au mai inclus în programul festivalului un „Spectacol de muzică și balet pe teme antice” — impropriu numit astfel, dată fiind factura lucrărilor selectate — prezentat de Orchestra simfonică a Teatrului liric din Constanța (dirijor, Paul Staicu) și de Ansamblul de balet clasic și contemporan al Teatrului „Fantasio” (coregrafia, Oleg Danovschi și Adina Cezar), în incinta muzeului de la Adamclisi, precum și un „Recital de teatru antic”, la Muzeul de istorie națională și arheologie din Constanța, incluzînd monologuri din : *Medeea* de Seneca (Irina Răchișteanu-Șiri-

anu), *Andromaca* de Racine (Ileana Ploscaru) și *Ovidius* de Grigore Sălceanu (Rommel Stănciugel), ca și arii din opere pe teme antice (solștiți, David Ohanesian, Margareta Andriescu-Tomazian și Iosif Buibaș).

Dincolo de lăudabila tentativă de lărgire — prin programarea și a altor genuri de spectacol decît cel teatral — a aspirațiilor artistice ale manifestării, se impune însă o constatare : după trei ani de la ediția-princeps, festivalul constănțean are încă un profil incert, nedefinit, eteroclit. Se poate cu ușurință observa, din simpla enumerare a titlurilor propuse, că teatrul antic propriu-zis a fost foarte slab reprezentat. Au predominat așa-numitele „glosse pe teme antice”, texte valoroase și generatoare de montări interesante, nimic de zis, dar care nu acoperă decît parțial tema, limpede enunțată, a manifestării.

Aceeași discrepantă între „cerere și ofertă” s-a făcut simțită și în cazul colocviilor, mai ales în ceea ce privește prima temă, destul de firav legată, de altfel, de titulatura generică a festivalului. Cea de-a doua a beneficiat de mai numeroase contribuții teoretice — unele, de înaltă ținută —, dar inegalitatea lor, în ansamblu, și o anumită tentă de improvizație, au minat substanțial interesul întrunirii. Fertile s-au dovedit, în schimb, discuțiile și propunerile referitoare la structura și la organizarea festivalului. Necesitatea continuității lui și a unor spectacole puse în scenă special în acest scop, diversificarea titlurilor, preocuparea repertorială mai consecventă a tuturor scenelor din țară, în vederea participării la „Serile de teatru antic”, exploatarea mai intensă a unor spații de joc în cadru natural, atragerea unui public cit mai larg și, deci, valorificarea deplină a perenității mesajului umanist al dramaturgiei antice s-au numărat printre doleanțele repetat exprimate de vorbitori. Nu e mai puțin adevărat, însă, că aceleași cerințe și sugestii au fost formulate — și, desigur, consemnate — și la precedenta ediție a festivalului, fără ca ele să devină faptă. Au trecut, de atunci, trei ani, Vor mai trece, se pare, doi, pînă la următoarea întâlnire teatrală de la țărnul mării. Este, credem, un răgaz suficient pentru ca deficiențele și neajunsurile semnalate să fie remediate. Ar fi în folosul nu atît al teatrului antic (dar și al lui), cît al vieții noastre teatrale actuale.

Alice GEORGESCU